

inde paa det —, det er, at den praktiske Brug, der i Øjeblikket er for en Bestemmelse som denne, vil der ikke være i samme Udstrækning efter Straffelovens Vedtagelse, men jeg kan ingenlunde indrømme det ærede Medlem Hr. Rytter, at denne Ordning vil være overflødig efter Vedtagelsen af Straffeloven. Ogsaa efter en ny Straffelovs Vedtagelse vil der kunne være mange Tilfælde, hvor det vil være af Betydning fra alle Synspunkter set, baade af Hensyn til Samfundet og af Hensyn til vedkommende selv, at kunne gaa den Vej, her er Tale om.

Jeg skal nævne nogle af de Eksempler, jeg selv har tænkt paa, og det ærede Medlem Hr. Rytter vil forstaa, at han ikke har faaet fat i Kærnen i dette Lovforslag. Jeg skal nævne nogle Eksempler, som viser, at denne Bestemmelse vil være nødvendig, selv efter en ny Straffelovs Vedtagelse. Der kan foreligge Tilfælde, hvor en Person gentagende har været straffet, f. Eks. for Sædelighedsforbrydelser. Lad mig tage et Eksempel, som var fremme for et Par Aar siden, hvor en Person stadig viste Uterlighed overfor Smaapiger ligesom den Person, der danner Udgangspunktet for hele denne Forhandling. Det viste sig, efter at denne Person paa ny var løsladt af Forbedringshuset, at han opholdt sig hver Dag udenfor Skoler her i København paa den Tid, da de smaa Piger forlod Skolen. Der var efter denne Persons Fortid ikke fjerneste Tvivl om, hvad Formaalet var med hans stadige Tagen Ophold udenfor Skolen. Det ærede Medlem Hr. Rytter vil saa have, at vi skulde vente, til denne Person igen forbrød sig paa en saadan Maade, at han paa ny kunde straffes efter Straffeloven. Det vil jeg ikke, og det vil dette Forslag heller ikke. Det vil, bl. a. af Hensyn til den paagældende selv, men først og fremmest af Hensyn til Samfundets Sikkerhed, sige: Er der ikke Grund til at bringe det Spørgsmaal ind for Domstolene, om den Mand ikke bør umyndiggøres i personlig Henseende for at sikre os imod, at han paa ny begaar Forbrydelser.

Og naar det ærede Medlem — jeg ved ikke, om han mente det, — talte, saa man fik det Indtryk, at alt vilde blive lagt i Administrationens Hænder efter Vedtagelsen af dette Lovforslag, er dette jo ganske urigtigt, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har paavist. Der vil blive Procedure, der vil endda blive det for Landsretten, i Tilfælde af, at vedkommende ikke godvilligt gaar ind paa det, og der vil blive det, i samme Øjeblik vedkommende eller enhver anden mener, at der ikke er nogen Grund til Umyndiggørelsen. Der er ikke Spor af Tale

om administrativ Vilkaarlighed. Der er Tale om Beskyttelse fra Domstolene med Hensyn til Indlæggelsen og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor længe den vil vare. Derfor kan jeg ikke andet end tilbagevise de Fantasibilleder, det ærede Medlem fremkom med. De har intet paa sig efter Vedtagelsen af dette Lovforslag.

Det var det ene Eksempel, men jeg kan nævne flere Eksempler paa, at det vil være til Nytte at have en Bestemmelse som denne om personlig Umyndiggørelse, selv efter Vedtagelsen af en moderne Straffelov. Det ærede Medlem kender sikkert Tilfælde — i alt Fald kender jeg adskillige —, hvor ældre Mænd — enkelte naturligvis — i en vis Alder har vist sygelige Tilbøjeligheder paa dette Omraade. Det har endogsaa været Tilfældet herhjemme med Personer, der i øvrigt nød almindelig Anseelse. Det har været et Overgangsstadium til, hvad man plejer at kalde den senile Demens, hvor vedkommende psykiske Abnormitet bliver af det Omfang, at man kan umyndiggøre ham som sindssyg eller spærre ham inde. Hvis vi nu der staar overfor en hæderlig Borger, som hele Livet igennem har vundet sine Medborgeres Agtelse, men paa Grund af svigtende Sjøelsevner falder for de Fristelser, der her er Tale om, saa siger jeg: Det er godt, at man i saa Fald har en Lov, der tillader — i disse Tilfælde bliver det jo selvfølgelig efter Familiens Henvendelse — Paatalemyndighederne at undlade at rejse Paatale, fordi den vedkommende i og for sig ikke har gjort noget, og tillader Familien at gaa den Vej at sikre sig, at Manden bliver fri for strafferetlig Forfølgning, en strafferetlig Forfølgning, som paa Grund af hans sygelige Tilstand vilde være urimelig.

Endelig kan der foreligge Tilfælde — ogsaa saadanne er mig bekendt —, hvor visse Former af Syfilis eller af Alkoholisme har hensat vedkommende i en Tilstand, som, uden at man kan sige, at han er egentlig sindssyg, dog kræver, at han personlig umyndiggøres for at tages under Varetægt af sine nærmeste, af Værgen, eller hvem det nu kan blive, for at han ikke skal komme til at gøre de Ulykker, som efter det ærede Medlem Hr. Rytters Mening skulde være nødvendige, for at man kunde gribe ind; thi de er jo ganske nødvendige, hvis man gør dette til en rent strafferetlig Lov.

Jeg siger derfor, at selv om dette Lovforslags Vedtagelse praktisk taget ikke vil faa stor Betydning, naar en Straffelovsreform er gennemført, har det alligevel sin Betydning ogsaa til den Tid, og som Over-